

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησικαί. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

27 Μαρτίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΑΒΟΥΑΡ

Συνέγραμ. 1871 σελ. 177.

Η΄

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Βένδιγον. — Ὀδοιπορία τῇ βοήθειᾳ πυξίδος. — Ὁ Μώρρυ. — Θήρα κύνων, ἀγρίων ὀρνίθων ἰνδικῶν, πελεκάνων. — Νομομαχία πρὸς γέροντά μακρόποδα. — Στρουθοκίμηλος ἐν Αὐστραλίᾳ. — Μαῦροι. — Σαθμοὶ βοῶν.

Σοὶ ὠμίλησα περὶ πολιτικῆς, διότι ἀντικείμενον τῶν κατὰ τὰς πόλεις συνδιαλέξεων εἶναι πάντοτε ἡ πολιτικὴ, καὶ αὐτὴ μὲ παρέσυρεν ἄλλὰ δὲν θέλω πλέον νὰ σκεφθῶ παρὰ περὶ τῆς ποιμενικῆς ἀποικίας, καθόσον τὰ καταστήματα τῶν ποιμαντῆρων, εὐρισκόμενα εἰς τὸ ἐσωτερικόν, εἶναι πλέον ἀξιοπεριεργα.

Εἰς τῶν μεγάλων ποιμαντῆρων τῆς ἀποικίας, ὁ Κ. Κάπελ, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν λέσχην τῆς Μέλβουρν, προητοιμάσεν εἰς ἡμᾶς περιήγησιν ὑποσχομένην καὶ ἐνδιαφέρον καὶ εὐφροσύνην. Θὰ μᾶς ὀδηγήτῃ εἰς τὸν σταθμὸν του, κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μώρρυ, μεταξὺ τῆς ἐρήμου τῶν πεδιάδων, εἰς τὴν ἄκρην τῶν ἀγρῶν τοὺς ὁποῖους περιτρέχουσιν αἱ ἀγέλας.

50 Ἰουλίου. — Ἀναχωρήσαντες σήμερον διατρέχουμεν ἐπὶ ἀτραμάξης τὰς πενήκοντα λεύγας, αἱ ὁποῖαι διαχωρίζουσι τὴν Μέλβουρν ἀπὸ τὸ Βένδιγον. Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ εἶδομεν μόνον πεδιάδας ἀπεράντους καὶ ἀναριθμήτους ἀγέλας. Εἶναι δὲ τὸ Βένδιγον κέντρον μεταλλείων ἀπαράλλακτον πρὸς τὴν Βαλλαρᾶ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Κινέζων εἶναι ἀφθονος.

51 Ἰουλίου. — Σήμερον τὸ πρῶν ἀποχαιροῦμεν τὰς πόλεις καὶ τοὺς σιδηροδρόμους, διότι ἡ εὐχάριστος στιγμή τῆς ἐκδρομῆς ἔφθασεν. Ὁ Κ. Κάπελ ὀδηγεῖ τὸν πρίγκηπα καὶ ἐμὲ εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὰ ταξείδια τοῦ ἐσωτερικοῦ, μεταχειρίζονται εἶδος ἀμάξης τὸ καλούμενον *buggy* ἀμερικανικόν, ἔχον μεγάλους λεπτοὺς τροχοὺς, διὰ τοῦ ὁποῖου μεταβαίνει τις πανταχοῦ. Δὲν πιστεύω ἀκόμη τοὺς βαίνειτις μου, ἐνθουμούμενος ὁποῖα αἱ ὁδοὶ ὀφθαλμοῦς μου, ἐνθουμούμενος ὁποῖα αἱ ὁδοὶ ἐνταῦθα ἑυτύχημα δὲ εἶναι ὅταν εὐρίσκη τις τοιαύτας. Τὸ ἐλαφρὸν ἡμῶν ὄχημα ἔλκεται ὑπὸ τεισσάρων ἵππων, ζωγρηθέντων διὰ βροχῶν καὶ ὑποτασσομένων εἰς μόνον τοῦ ὀδηγοῦ τὴν φωνήν. Ὁ φιλοξενῶν ἡμᾶς καὶ ὁ μακρὸς του κἀθην

ται ἔμπροσθεν τῆς ἀμάξης, βρυχώμενοι ὅπως ὀδηγήσωσι τοὺς ἵππους, οἵτινες ὑπερπηδῶσι θαυμασίως τὰ στελέχη τῶν δένδρων, ὧν εἶναι ἀνάπλευς ὁ δρόμος ἡμεῖς δὲ καθήμεθα ἔχοντες τὰ τηλεβόλα καὶ τὰ πρὸς θήραν ἐφόδιά μας. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ διατρέξωμεν ἐξήκοντα λεύγας ἐντὸς ἡμερῶν δύο.

Ἀναχωρήσαντες πολλὰ πρῶτ, διερχόμεθα ἐν πρώτοις ἐντὸς πέντε ὥρων μεγαλοπρεπέστατα δάση, ὅπου ψιττακοὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ πετῶσιν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν θορυβοῦντες καὶ κρίζοντες. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἡ ὁδὸς γίνεται ἀφανής, καὶ ἡμεῖς προχωροῦμεν εἰς εἶδος ἐρήμου ἀγρῶν, πεδιάδος χλοερωτάτης μετὰ σπανιωτάτων σωρῶν δένδρων, μεγάλων ἀγελῶν πλανωμένων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μεγαλοπρεπέστατης θέας ἑπειδὴ δὲ δὲν ὑπάρχει πλέον οὐδεὶς δρόμος ὀδηγούμεθα ὑπὸ τῆς πυξίδος. Πολλάκις ῥύακες ἀρεκτὰ ἐξωγκωμένοι μᾶς ἐμποδίζουσι νὰ προχωρήσωμεν ὑπερβαίνομεν ὅμως πάντα ταῦτα τὰ ἐμπόδια καλπάζοντες. Ὁ ὀδηγῶν ἡμᾶς διηγεῖται ὅτι πολλάκις οἱ ῥύακες οὗτοι τοσοῦτον ἐξογκοῦνται ἕνεκα τῶν βροχῶν, ὥστε βιάζεται ν' ἀφήσῃ τὴν ἀμαξίαν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια ἐφιππος, καὶ κολυμβῶν διαβαίνει τοὺς ποταμούς ἡμέρας δὲ μετὰ τὴν ξηρασίαν ἐπανερχόμενος ἀναζητεῖ τὸ κατκληφθὲν ὄχημά του.

Ἡ πεδιάς εἶναι τοσοῦτον ὀμαλὴ, ὥστε μοιάζει εἰς θάλασσαν χλόης ἄλλοτε ἀγέλη βοῶν φαίνεται μακρὰν, καὶ ποτὲ μὲν τὰ ζῶα ταῦτα φαίνονται γιγαντιαία, ποτὲ δὲ διπλᾶ ἔχοντα τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω. Ἄλλοτε νομίζομεν ὅτι βλέπομεν μεμακρυσμένην λίμνην, εἰς τὴν ὁποῖαν φαίνονται τὰ δένδρα ἀνεστραμμένα καὶ ἐνῶ προχωροῦμεν, αὐτὴ φεύγει. Ἀξιοσημείωτον δὲ ὅτι οὔτε εἰς χάλιζ ἐπατήθη ἀπὸ τοὺς ἵππους μας ἄλλοτε ἄλλοτε καὶ πανταχοῦ χλόη καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ διετρέξαμεν τριάκοντα λεύγας, ἐπεξέεισαμεν εἰς μικρὸν δάσος πλησίον λίμνης μεστῆς ἀγρίων νησσῶν καὶ ἀνάψαντες πῦρ ἠτοιμάσαμεν λιτὸν γεῦμα μετὰ δὲ ταῦτα, περιτυλιχθέντες μὲ τοὺς μανδύας ἡμῶν, ἐκοιμήθημεν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους, συντρόφους ἔχοντες δολώληρα τάγματα ἐντόμων ἀγαπόντων σάρκας λευκάς.

4 *Αυγούστου 1866.*—Οι ἵπποι μας ἀνέλαβον τὰς δυνάμεις των, ἡμεῖς δὲ ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὴν πυξίδα διευθυνόμεθα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος. Ἡ σκηνὴ εἶναι ὅποια καὶ ἡ χθὲς, δηλαδὴ πάντοτε πεδιάδες ἀπέραντοι καὶ ἀναριθμητοὶ ἀγέλαι φεύγουσαι πρὸ ἡμῶν. Τὸ ἑσπέρας κατελύσαμεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Λόδδον, οὐχί μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου ὁ νέος Ὀουϊτ συνήντησε τοὺς δυστυχεῖς συντρόφους τοῦ Βούρκ. Αἰφνης εἶδομεν πολλὰ μακρὰν ἐπὶ τὰς καζοὰρ ἢ στρουθοκαμηλοῦς τῆς Αὐστραλίας, τρεχούσας δρόμαϊως· περὶ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους· ἀλλ' ἵνα σκοπεύσωμεν αὐτὰς ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν κανόνιον ῥαβδωτόν· ἀκούμεθα λοιπὸν ν' ἀπειθύνωμεν τὰ τηλεσκοπία μας πρὸς αὐτοὺς.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ ἐπεράσαμεν πολλοὺς ῥίκακας, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Μώρβυ, τὸν μεγαλύτερον ποταμὸν τῆς Αὐστραλίας, σκιαζόμενον ἀπὸ μεγάλα δένδρα, τὰ ὅποια φαίνονται δεσπόζοντα ὅλην τὴν πεδιάδα. Εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην κεῖται ὁ σταθμὸς τοῦ Κ. Κάπελ. Μακρὸν σχοινίον εἶναι δεδεμένον εἰς δένδρον ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ. Ἐκβαλλόντες δὲ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης· ἐτοποθετήσαμεν αὐτὴν ἐπὶ εἶδος τινὸς πλοίου, καὶ λαβόντες διὰ τῶν χειρῶν τὸ σχοινίον ἐπεράσαμεν μετὰ τῶν τεσσάρων ἵππων κλυμβώντων περὶ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. Πόσον ἐπεθύμησα τότε νὰ ἐγνώριζον ἴχνογραφίαν ἵνα σχεδιάσω τὸν πλοῦν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ὠραίου τούτου ποταμοῦ, καὶ τοὺς ἵππους παλαιόντας πρὸς τὸ ῥεῦμα καὶ ἀποβαίνοντας εὐχρίστως εἰς τὴν ὄχθην.

Ἐνταῦθα εὗρομεν τὴν ἔπαυλιν τοῦ Κ. Κάπελ, ἥτοι ἀληθῆ ξυλίνην καλύβην, ἔχουσαν τρία δωμάτια. Ἡ στέγη εἶναι κατεσκευασμένη ἐκ φλοιῶ εὐκλύπτου, καὶ ἄγρια κληματίδες, τυλισσόμεναι περὶ αὐτὴν, τὴν παριστώσιν ἀγρίαν. Εἰς τὴν καλύβην αὐτὴν κατοικεῖ πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν ὁ φιλοξενῶν ἡμᾶς, νέος ἀξιόλογος, ἐλθὼν ἵνα κατασκευάσῃ τύχην καὶ συζῶν μεθ' ἐνὸς μόνου ἀρχαίου φίλου. Σήμερον δὲ, κατορθώσας ὅ,τι ἐπεθύμει, ἐπανερχεται μετὰ ἑξ μῆνας ἐκτομμυριοῦχος εἰς Ἀγγλίαν· ἔχει ἀπεράντους πεδιάδας, χιλιάδας δαμάλεων καὶ βοῶν καὶ ἑκατοντάδας ἵππων. Ἐπειδὴ δὲ περιέφραξε τὸ κτήμα αὐτοῦ, δεκαπέντε ἄνθρωποι ἀρκοῦσιν εἰς φύλαξιν τῶν ἀγελῶν καὶ εἰς ἀποστολὴν εἰς Μέλβουρν. Εὗρομεν δ' ἐκεῖ τὸν γέροντα αὐτοῦ φίλον, ἀληθῆ «ἄνθρωπον δασῶν», φέροντα γιγάντειον πώγων. Καὶ οἱ δύο κατεχάρησαν ἰδόντες ἡμᾶς, καὶ ἐλπίζουσιν ὅτι θὰ κάμωμεν ὠραῖον κυνήγιον· ὅθεν μετὰ ζωηρὰν συνδιάλεξιν πλησίον μεγάλου πυρός καὶ μετὰ καλὸν γεῦμα, συγκαίμενον ἐκ βοείου κρέατος καὶ τυροῦ, ἐπεδόθημεν εὐχαρίστως εἰς ὕπνον. Τὰ πάντα ἐνταῦθα εἶναι ἀγροῦκα· ὁ ἄνεμος φυσᾷ ποσοῦτον ἐντὸς τῆς καλύβης, ὥστε ἡμπορεῖ ν' ἀνατρέψῃ καὶ λέμβον· οἱ πον-

τικοὶ τρέχουσιν ἐντὸς τῶν θαλάμων ὡς ἐν ἵπποδρομείῳ, καὶ ἐπειδὴ ἡ θύρα μου εἶναι συντετριμμένη, τὰ πτηνὰ τῆς νυκτὸς εἰσέρχονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἵνα παρατηρήσωσι τὸν λύχον μου. Ἄλλ' ὁ ἄρ εἶναι τόσον ὑγιὴς καὶ καθαρὸς, ὥστε οὔτε σκεπτόμεθα νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ.

5 *Αυγούστου.*—Ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν περιετρέξαμεν δύο ἢ τρεῖς λεύγας, ὅλα τὰ περίξ τῆς καλύβης μας. Ἀναχωροῦμεν δὲ πάντοτε τὸ πρῶτ', πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, καλῶς ὠπλισμένοι καὶ κύπτοντες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐφοδίων· ἐπανερχόμεθα δὲ τὸ ἑσπέρας ἵνα καταβροχθίσωμεν τὸ ἐψητὸν καὶ πλύνωμεν τὰ πυροβόλα μας. Εἰσερχόμενοι κατὰ πρῶτον εἰς τὰ δάση πυροβολοῦμεν φρικωδῶς κατὰ τῶν λευκῶν, ἐρυθρῶν, πρασίνων καὶ ἄλλων ποικιλοχρῶν ψιττακῶν, οἵτινες ἐπέτων ἀγελῶν καὶ ὡς ἀστραπὴ ταχεῖς ἀπὸ τὸ μέσον μεγάλων δένδρων. Οἱ ψιττακοὶ ἐνταῦθα πετώσιν ὡς οἱ ἡμέτεροὶ ἱέρακες· διὸ ἡ σκοποβολία εἶναι μὲν δύσκολος ἀλλὰ καὶ λίαν εὐχάριστος. Πόσαι δωδεκάδες εὔρον τὸν θάνατον ἀπὸ τὰς χειρὰς μας! Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἠρχίσσαμεν νὰ σεβώμεθα τὰ ὠραῖα ταῦτα πτηνὰ, καθόσον μάλιστα εἶχομεν θερίσει ἀφθόνους λοφίας καὶ λαμπρὰ πτερὰ διὰ τοὺς πύλους τῆς Εὐρώπης.

Ἐξήλθομεν λοιπὸν ἀπὸ τὰ δάση καὶ μετέβημεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Μώρβυ, ὅπου στίφη ἀγρίων νησσῶν ἀνεπέταξαν ὡς στρόβιλος. Χίλια τοῦλάχιστον ἐθορύβου πετώσιν συγχρόνως ὡς νέφος, οὔτινος ἢ σιὰ ἐσκέπαζε τὰς μικρὰς λίμνας. Εἰ δὲ καὶ ὁ ἀριθμὸς ἦτο τόσον μέγας, δὲν κατορθώσαμεν οὔτε μίαν νὰ φονεύσωμεν, διότι ὁ μὲν ἡμισὺς ἀριθμὸς φυλάττει, ὁ δὲ ἕτερος ἡμισὺς δὲν κοιμάται· παρηγορήθημεν ὅμως διότι εἰσερπίσαντες καὶ οἱ δύο μεταξὺ κληματίδων καὶ συρόμενοι· ἐφθάσαμεν εἰς ἀγρίαν ἄκραν, ἀφ' ἧς ἐξήρχετο παράδοξος ὠδὴ, τὴν ὅποιαν εἶχομεν ἀκούσει ὄντες μακρὰν· εἶδομεν δὲ σωρὸν μύρων κύκνων, οἵτινες ἐπέταξαν ἀμέσως, τανύοντες τὸν λαίμων καὶ μεγαλοπρεπῶς πτερυγίζοντες. Τρεῖς αὐτῶν ἔπεσαν εἰς τὸ ὕδωρ, ἔλαβον δὲ εἰς τὸ μεριδίον μου τὸν ἕνα, διὸ καὶ εἶμαι περιχαρής.

Τὸ ὠραιότερον κυνήγιον γίνεται πάντοτε τὸ πρῶτ' ἐνῶ λάμπουσιν οἱ ἀστέρες· τὴν πρώτην ἡμέραν εὐρίσκομεν κύκνους, τὴν δευτέραν ἀπαντῶμεν πελεκάνους κοιμωμένους ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν, ἐξωγκωμένους ἀπὸ ἰχθῆος· χθὲς ἐφονεύσαμεν μέγαν ἀριθμὸν λευκῶν καὶ γαλανῶν γεράνων. Πολλάκις ὅμως ἀπετύχουμεν, διότι οἱ γέραννοι τῆς Αὐστραλίας εἶναι πολλὰ ἄγριοι. Ποτὲ δὲν εἶδομεν τόσα πτηνὰ πρὸς θῆραν, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἠναγασθῆμεν νὰ καταφύγωμεν εἰς τόσα στρατηγήματα πρὸς ἐφόνον. Ἐντὸς δύο πραινῶν κυνηγεσιῶν ἐφονεύσαμεν τριάκοντα πέντε ἐκ τῶν ὠραίων τούτων πτηνῶν, τὰ ὅποια σωρευθέντα παρέστησαν τὸ ὠ-

ραιότατον τῶν ποικίλων χρωμάτων ἄτινα δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Ἀποροῦντες καὶ ἡμεῖς ὅτι ἐφρονέυσαμεν τοσοῦτον μεγάλη ὄρνεα, βιαζόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν καλύβην ὅπως ἀνεύρωμεν μέσα μεταφορᾶς. Ὁ φιλοξενῶν ἡμᾶς ἔχει μικρὸν δεκαετῆ μαῦρον φέροντα μόνον ἔνδυμα ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων· αὐτὸς εἶναι ὁ παρταχοῦ παρῶν τῆς δάσεως. Λαβὼν διαταγὴν ἀναπηδᾷ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς ἵππον, τρέχει δραμητικῶς καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ πεδίον ῥίπτει τὸν βρόχον του εἰς ἓνα τῶν βοσκόντων ἵππων καὶ συλλαβὼν φέρει αὐτόν. Ἐκτοτε δὲ βαδίζομεν κατὰ τύχην ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς πυξίδος, διότι ὁ ἵππος καὶ ὁ μικρὸς μαῦρος, φέροντες ὅσα ἐθηρεύσαμεν, μᾶς ὀδηγοῦσι.

Μετὰ τὰ πτηνὰ τῆς λίμνης ἤλθομεν εἰς τοὺς ἀγριογάλλους· εὗρομεν δὲ αὐτοὺς ποτὲ μὲν μεμονωμένους εἰς τὰς πεδιάδας, ποτὲ δὲ συνηνωμένους δώδεκα ἢ δεκαπέντε. Τὴν κεφαλὴν ἔχοντες ἀνυψωμένην, τὸν ὀφθαλμὸν παραφυλάττοντα, εἶναι τὰ πονηρότερα τῶν ζῶων τὰ ὁποῖα γνωρίζω. Κατ' ἀρχὰς κατεδιώξαμεν ἐπὶ τρεῖς ὥρας δεκαεπτὰ συνηνωμένους, χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν νὰ τοὺς φθάσωμεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγου κατεφύγομεν εἰς τὴν πανουργίαν· ἐστέλλομεν τὸν μικρὸν μαῦρον νὰ μᾶς φέρῃ ποτὲ μὲν ἵππον, ποτὲ δὲ δάμαλιν, ἐκρυπτόμεθα ἐπιμελῶς εἰς ἓν πλάγιον αὐτῶν καὶ περιφέροντες τα κυκλωτερῶς συνεστέλλομεν τὴν περιφέρειαν καὶ οὕτως ἐντὸς μιᾶς ὥρας εὗρισκόμεθα πλησίον τοῦ μεγάλου πτηνοῦ ὅπερ ἐξωγοῦτο καὶ ἐκαμάρομεν ὡς οἱ ἡμέτεροι γάλλοι. Στέλλοντες δὲ πρὸς αὐτοὺς δύο ἢ τρεῖς σφαιρίδια τοὺς ἐρρίπτομεν κατὰ γῆς· οὕτω δὲ ἐφρονέουμεν τέσσαρας καὶ πέντε καθ' ἑκάστην. Ἡ θήρα ἐνταῦθα εἶναι δύσκολος καὶ ἀπαιτεῖ τακτικὴν, καρτερίαν καὶ παρατήρησιν· ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς τὴν τετραήμερον ταύτην ἐκστρατεῖαν, τῆς ὁποίας ὀλίγα μόνον ἐπεισόδια γράφω, ἐφρονέυσαμεν τριακόσια εἰκοσὶ ζῶα περίπου· καὶ ὅμως πολλάκις ἐλυπήθημεν ὅτι διέφυγε τὰς σφαιράς μας ὥραϊον ζῶον. Ἐσφαιροβολήσαμεν διακοσίους καὶ τριακοσίους μακρόποδας, οἵτινες ἐφαίνοντο ἔχοντες μέγεθος ἀνθρώπου, οὐδεὶς ὅμως ἐφρονεύθη, διότι ἐφευγον πεντακόσια καὶ ἑξακόσια μέτρα πρὸ ἡμῶν· ἀλλὰ οὐδεὶς ἔσπεσεν.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν καλύβην, ἃν καὶ κατόικοι, ἐπεδόθημεν εἰς νέον ἔργον· καθαρίζομεν τὰ ὅπλα μας καὶ παρασκευάζομεν τινα τῶν φρονευθέντων πτηνῶν ἓνα μεταφέρωμεν αὐτὰ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐπειδὴ δὲ ἔχομεν μέγαν ἀριθμὸν καὶ δὲν ἀρκοῦσι πρὸς τοῦτο αἱ χεῖρες ἡμῶν, ὁ εὐγενὴς οἰκοδεσπότης ἀνεζήτησεν ἓνα ἀρχαῖον φύλακον βοῶν, γινώσκοντα νὰ ταριχεύῃ δέρματα, καὶ χάρις εἰς αὐτὸν θέλομεν παραλάβει μετ' ἡμῶν ἀληθὲς μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας. Ἐπεθύμουμ νὰ διατρίψω ἐπὶ πολὺ ἀκόμη εἰς τὴν

μικρὰν ταύτην καλύβην, καθόσον, ἃν καὶ εὗρισκόμεθα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ὁ καιρὸς δὲν εἶναι ἔτι ψυχρὸς. Ἀφοῦ ἐφθάσαμεν ἐνταῦθα ἡ τροφή εἶναι ἀπλουστάτη· τρώγομεν μόνον κρέας βόειον χωρὶς φόβον νὰ ἐξαντλήσωμεν τὰ ποιμνιοσάσια τοῦ φιλοξενούντος ἡμᾶς, δώδεκα χιλιάδας βοῶν περιέχοντα· ἀλλὰ σήμερον, χάρις εἰς τὴν θήραν συγκροτοῦμεν συμπόσια· ἔχομεν γάλλους ἀγρίους, γλυκυτάτους τὴν γεῦσιν· ψιττακοὺς ἐψητοὺς καὶ ἄστακοὺς καὶ σάλπας τοῦ ποταμοῦ, ἀλιευμένους ὑπὸ τῶν μαύρων. Ζῶμεν ἐν βαθυτάτῃ ἡρεμίᾳ βίον ἀγρίων, φρονέοντες τὰ ὠραιότατα τῶν ὀρνέων τοῦ κόσμου καὶ λητμονοῦντες τὰς πόλεις καὶ τὸν πολιτισμὸν. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ καὶ ἐπὶ ἑξ μῆνας· εἶναι ἄνθρωπος νοήμων, φιλόφρων καὶ χαρῖεις, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ μεμονωμένος βίος ἔδωκε πρωτοτυπίαν πνεύματος καὶ τρόπους τόσον εἰλικρινεῖς, ὥστε κατέκτησεν ἤδη τὰς καρδίας μας.

N.

*Ἐπίται συνέχειν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΥΝΘΗΚΩΝ

Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀποστερηθὲν τῷ 1832, διὰ τῶν ἀποράσεων τῆς Εὐρώπης, τοῦ πλείστου μέρους τῆς πατρώας κληρονομίας καὶ δεσμευθὲν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ἐντὸς στενοῦ καὶ πινηροῦ κλωβοῦ, ἠδικήθη βεβαίως οἰκτρῶς· ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐρώπη ἐτιμωρήθη, ἀξιώσασα, παρὰ τὰ διδάγματα τετρακοσίων ἐνιαυτῶν, νὰ συμβιβασθῇ ἐν τῇ ἀνατολῇ τὴν συνύπαρξιν τῆς ἐλευθερίας, ἥτις ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι ἀποβαίνει παντοδύναμος, μετὰ τῆς καταδυναστείας, ἥτις ὅσω καταθλιπτικὴ καὶ ἂν ἦναι ἀποβαίνει ἀσθενεστάτη. Ἐν δικαίω τῆς τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν τρεῖς μὲν ἐπανέστη ἡ Κρήτη, ἅπαξ δὲ ἡ Ἡπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία, ἅπασαι δὲ αἱ ἑλληνικαὶ χῶραι αἰ παραδοθεῖσαι εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τουρκικῆς τυραννίας διετέλεσαν ἀδιαλείπτως σφαδάζουσαι. Ἡ Εὐρώπη δὲν παύει ἀμνηχνοῦσα περὶ τοῦ πρακτέου· καὶ νῦν μὲν ἐπιχειρεῖ πολέμους καταστρεπτικούς, νῦν δὲ ἀναγκάζεται νὰ καταδαπανᾷται εἰς προπαρασκευὰς οὐδὲν ἥττον ἐπιζημίους τῶν πολέμων. Ἐπείσθη μὲν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὅτι τὸ καθεστὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διατηρηθῇ, διατάζει ὅμως ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναπληρώσεως αὐτοῦ. Ἡ κατοχὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, ὁ λίθος τοῦ προκόμεματος εἰς τὴν προσέκοψαν ἄχρι τοῦδε πάντα τὰ περὶ ἀνορθώσεως χριστιανικῆς κυριαρχίας ἐν τῇ ἀνατολῇ βουλεύματα. Οἱ Σλαῦοι οὐδὲν ἔχουσι τῶν προσόντων τῶν ἀπχραιτῆτων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ταύτης κοσμοϊστορικῆς ἐντολῆς· καὶ οὐδὲ ἔσχον ποτὲ τὰ προσόντα ταῦτα, ὡς